

Vliegangst in Tunesië - De Wet van Murphy

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Paul Schrandt

Correctors: Anyal Pantebre i Kunkeler, Harry Schrandt, Monic Tijhuis,
Greetje Dorst-Lindaart
Fotografie: Paul Schrandt

ISBN: 978-90-484-2371-2
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De uitgever aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen en meningen.

VLIEGANGST IN TUNESIË
'DE WET VAN MURPHY'
PAUL SCHRANDT

Voor Jimmy en Sven

Inhoudsopgave

Zomer 2001	7
Aankomst op het vliegveld	20
Een spannend moment	22
Noodlanding	25
<i>Dag 1</i>	27
Ziekenboeg	27
Tunis	30
Hotel	33
<i>Dag 2</i>	36
De president I	36
De president II	39
<i>Dag 3</i>	41
Op jacht naar geld	41
Eten en geld en eten	44
De bank	47
<i>Dag 4 - De langste dag</i>	61
De haven	61
Enge situaties	65
Overtollig geld	69
Rennen naar de boot	73
Aan boord	76
<i>Dag 5</i>	81
Storm	81

<i>Dag 6</i>	86
Een zondag in Marseille	86
<i>Dag 7</i>	89
Met de trein naar huis	89
Nawoord	95

Zomer 2001

Het is zomer 2001. De ramen van mijn kantoortje zijn beslagen. Buiten lijkt het wel herfst. Ik neem een slok van mijn koffie en staar verveeld naar de ramen. Mijn blik volgt onbewust een regendruppel, die tussen de vele andere druppels door, zijn weg naar beneden probeert te vinden. In de verte zie ik grijze wolken en wapperende bomen. De verwarming in het kantoorgebouw slaat aan. Mijn blik dwaalt wederom af. Ditmaal in de richting van de computermonitor op mijn bureau. ‘Wat doe ik hier eigenlijk?’ hoor ik mijzelf denken. Voor vandaag staan er geen afspraken meer op het programma en vanwege de vakantieperiode is het grootste gedeelte van het gebouw verlaten. De kans dat er zich vandaag een computer- of printerstoring voordoet acht ik klein. Even overweeg ik om de rest van de dag vrij te nemen. Zodra ik de wind om het gebouw hoor gieren bedenk ik mij en loop naar het keukentje voor een nieuwe kop koffie. ‘Heerlijk toch, dat weer in Nederland,’ mompel ik cynisch in mijzelf.

De telefoon op mijn bureau rinkelt. Ik neem op in de veronderstelling dat het een verdwaalde collega is die om advies verlegen zit. Of misschien is er toch nog iemand aanwezig die een computerprobleem heeft. Het blijkt Anne, mijn vriendin en stiefmoeder van mijn zoontje, te zijn. Een aangename verrassing. De verrassing wordt nog groter wanneer zij mij vertelt dat ze een reis heeft geboekt naar Tunesië. Volgens haar is het tijd voor vakantie. Ik slaak een kreet van blijdschap. Zij heeft geen idee hoezeer ik het met haar eens ben. In het kort informeert ze mij over de vertrekdatum, het reisdoel en het hotel. Direct na het telefoongesprek speur ik het internet af

op zoek naar allerlei wetenswaardigheden over onze toekomstige vakantiebestemming. Wat is de gemiddelde temperatuur in Tunesië? Welke munteenheid hebben ze daar? Hoe zijn de mensen en hun gewoontes? Ik heb slechts een week om me voor te bereiden. Hoe meer ik lees, hoe meer ik mij op deze vakantie verheug. Eenmaal uitgelezen besluit ik toch maar om de rest van de middag vrij te nemen en thuis verder te gaan met genieten. Van het noodweer dat buiten nog steeds raast neem ik geen notie meer. Het enige waar ik nog aan denk zijn zon, zee en zand. Met de laptop over mijn schouder sluit ik mijn kantoortje en loop langs de afdelingschef om mijn vakantiedagen door te geven. Het is geen probleem. Op weg naar buiten loop ik een collega uit een ander filiaal tegen het lijf en vertel hem enthousiast over Tunesië. Hij vraagt mij naar de plaats waar het hotel is geboekt. Hij reageert verrast wanneer ik hem vertel dat we naar Sousse gaan. 'Daar ben ik ook een aantal keer geweest. Ligt aan het strand,' zegt hij vrolijk. 'Het is er alleen wel erg toeristisch.' We praten nog wat en wensen elkaar alvast een prettige vakantie. Zelf gaat hij dit jaar maar eens naar Griekenland voor de afwisseling.

Eenmaal in de auto laat ik alles bezinken. Tunesië. Goed klimaat, goedkoop en slechts tweeënhalf uur vliegen vanaf Nederland. Vliegen. Het is lang geleden dat ik heb gevlogen. Nu ik er aan denk, eigenlijk heb ik maar één keer gevlogen. Met mijn ouders en broertje, naar Canada toen ik acht was. Zes weken bij oom en tante. Fantastisch vond ik het. Op die leeftijd wist ik al hoe mijn toekomst er uit moest zien. Ik zou steward worden in een vliegtuig. Steward. In zo'n mooi pak werken, hoog boven de wolken. Van het vele geld dat ik zou verdienen kocht ik dan een boerderij met allemaal dieren er omheen. Samen met een mooie vrouw en mooie kinderen zou ik nog lang en gelukkig leven. Veel tijd om te fantaseren

had ik niet; ik was te druk bezig met het verzamelen van allerlei dingen die in en om het vliegtuig, een DC-8, waren te bemachtigen. Lepeltjes, bekers, folders, zelfs het spuugzakje moest mee. Eenmaal terug in Nederland begon ik alles te lezen over vliegtuigen, verzamelde alles waar een vliegtuig op of in stond en maakte in de daaropvolgende jaren ruim tweehonderd vliegtuigjes uit bouwpakketten. Vliegtuigen werd mijn grootste hobby. Ik hield spreekbeurten op school, tekende schriften vol met vliegtuigen. Men kon mij alles vragen. Het soort motoren, de snelheid, het bouwjaar, van elk vliegtuig wist ik wel iets. Ik bedenk me dat Jimmy, mijn zoontje, nog twee jaar jonger is dan ik destijds. Hoe zou hij het vinden om te vliegen? Wat zou hij vinden van zo'n verre reis? Zou het op hem net zo'n indruk maken als op mij toentertijd? In gedachten verzonken rijd ik mijn woonplaats in en eenmaal thuis neem ik de tickets die op tafel liggen in mijn hand. Pas dan besef ik dat we echt naar Tunesië gaan deze vakantie.

Een week later is het zover. 's Ochtends om een uur of acht nemen we een taxi naar het station en rijden vandaar met de trein naar Schiphol. Jimmy is opgewonden en vindt het allemaal heel spannend. Om zijn nek hangt een tasje waar hij van alles in verzameld heeft. Hij lijkt warempel zijn papa wel. Anne heeft alvast haar meest luchtige zomerjurkje aan en kan niet wachten op het moment dat ze eindelijk kan gaan bakken in de zon. Door de grote glazen ramen in de vertrekruimte zie ik het vliegtuig van Tunisair staan. Het vliegtuig waar wij over enige tijd zullen instappen, om vervolgens de lucht in te gaan, op weg naar de zon. Voor het eerst bekruipt mij een onbestemd gevoel. Ik ben nerveus maar kan niet plaatsen waarom. Na de laatste check gaan we de slurf in, op weg naar het vliegtuig. Jimmy loopt voorop met zijn eigen koffertje. Bij de ingang van het vliegtuig worden we vriendelijk begroet

door de gezagvoerder en een hostess van Tunisair. We krijgen een gratis krant aangeboden voor in het vliegtuig. De krant is echter in het Arabisch, dus veel meer dan plaatjes kijken kunnen we niet. Niet veel later stijgen we op en ik geniet van het uitzicht. Het is lang geleden dat ik de wereld vanuit de lucht heb gezien. Zodra we de riemen mogen losmaken, springt Jimmy op en gaat het vliegtuig verkennen. Hij kijkt op verschillende plekken uit de raampjes, zoekt zelf het toilet op en speelt even met andere kinderen in het gangpad. Anne heeft een magazine te pakken en zit rustig te lezen. Ikzelf ben nog steeds nerveus en staar wat naar buiten. Niet dat er veel te zien is behalve wolken. Ik kijk neer op de wolken. Dat is best hoog. Mijn hart begint sneller te kloppen. Er loopt wat zweet over mijn voorhoofd. Ineens begrijp ik de reden van mijn nervositeit. Ik zit in een vliegtuig en kan er niet uit wanneer ik dat wil. Anne kijkt opzij en lijkt mijn gedachten te lezen. Nadat ik haar aangeef dat het misschien beter was geweest wanneer ik van tevoren een kalmeringstabletje had genomen, reageert zij luchtig en zegt dat ik mij niet zo druk moet maken. Er is niets aan de hand. De lunch wordt gebracht. Even heb ik wat afleiding. Broodjes, koffie, jus d'orange, ergens in mijzelf vind ik de rust om alles op mijn gemak weg te werken. Na de lunch komt mijn onrust al snel weer terug maar verdwijnt al even snel nadat ik een stem hoor zeggen dat we binnen enkele minuten zullen landen op het vliegveld van Tunis. Er valt een last van mij af. Ineens ben ik rustig, voel me goed en krijg wederom zin in een fijne, warme vakantie.

Zodra we het gekoelde aankomstvertrek van het vliegveld uitstappen slaat de hitte op ons in. De temperatuur is ruim 40 graden. Het waait maar de wind biedt geen verkoeling. Dit heb ik nog nooit gevoeld. Om een zonnesteek te voorkomen, knoop ik een T-shirt om mijn hoofd. Het is bijna niet uit te houden. En toch voelt het geweldig. We zijn in

Tunesië en de vakantie is begonnen. Al sjouwend met de koffers gaan we op zoek naar het busje dat ons naar het hotel in Sousse zal brengen. Het busje staat op een open parkeerplaats zonder schaduw en aangezien het een tijd duurt voordat we vertrekken is het even flink afzien. We praten wat met andere vakantiegangers die ook staan te wachten en wisselen wat ervaringen uit. De flesjes water die we bij ons hebben raken al snel leeg. Een flesje leegdrinken en het volgende flesje leeggieten over je hoofd. We houden kranig vol. We zijn blij wanneer de chauffeur eindelijk onze koffers in het busje zet en ons vertelt dat we kunnen vertrekken. Het busje is klein en rondom voorzien van zwarte gordijnen om de zon te weren. Desondanks is het nog steeds enorm benauwd. Af en toe schuif ik een gordijntje opzij om iets van het land te kunnen zien maar de chauffeur maakt vriendelijk doch subiet duidelijk dat dit niet de bedoeling is. Na een slopende en oncomfortabele reis, waarbij de enige afleiding bestond uit een enkel praatje met de vijf medepassagiers, komen we ruim een uur later aan bij het hotel. Nadat we hebben ingecheckt en naar onze kamer worden gebracht wacht ons een verrassing; de kamer is enorm ruim, groter dan mijn eigen woonkamer thuis. Er staan twee grote bedden, een slaapbank en een bureau. Behalve een badkamer beschikken we ook over een keukenblok met kookeenheid en een koelkast. Airconditioning is er helaas niet; wel een grote ventilator, hetgeen geen overbodige luxe is aangezien de temperatuur in de kamer boven de 35 graden stijgt. Door de kleine raampjes zien we de zee en het strand uitnodigend naar ons lonken. We pakken de koffers uit en nog geen uur na aankomst in het hotel, liggen Anne en ik onder een parasol op het strand terwijl Jimmy zijn nieuwe duikbril en snorkel uitprobeert, in de enorme blauwgroene maar langs de kust, ondiepe zee. De warme wind waait zacht, de watertemperatuur ligt boven de 20 graden en de zon brandt lachend op onze huid.